

417. 2den Beh. af Lovudf. ang.

Meddelelse af Indfødsret. 418.

Arbejderbefolkning, som vi maaskee helst maatte være fri for, slyndt den dog ogsaa under Krigsforhold, naar vor egen Arbejdsstand har været stærkt medtagen, har gjort nogen Nytte; men Størstedelen af denne Befolkning vender igjen tilbage til Sverrig, og det er en reen Undtagelse, at Nogen af dem, der blive tilbage af denne Befolkning, skulde søge om Indfødsret. Derimod har Norge en virkelig overflødig Befolkning, som vandrer ud, vel for Størstedelen imod Vest til Amerika, men dog ogsaa her til Danmark. Naar man vil undersøge Forholdet mellem Svenske og Norske, der søge Borgerkab her i Landet, da vil man ogsaa finde, at der iblandt dem er flere Nordmænd end Svenske, eller i alt Fald lige saa mange Nordmænd, uagtet det ene af disse Folk er mere end dobbelt saa talrigt som det andet. Grunden til, at jeg anseer det for urigtigt at gjøre en saadan Forskjel, er den, at det vil vække Anstød, hvad jeg maa ansee for uheldigt. Jeg kan i det Hele taget heller ikke finde, at der, naar man overhovedet vil opstille en særlig Regel for de med os beslægtede Folk, da er nogen Grund til at gjøre en saadan Forskjel. Det Fornuftigste vilde være, at Regjeringen traf en Overenskomst med den svenske og norske Regjering saavel om Nærings- og Hjemstedsrets som om Indfødsrets Meddelelse indbyrdes, saa at de samme Regler i saa Henseende bleve gjældende for alle tre Riger.

Bindeshøll: Maa det være mig tilladt at tale et Par Ord for de to under Nr. 19 og 35 opførte Nordmænd. Jeg troer, at vi have Grund til at have Noget tilovers for Nordmændene, thi Danske og Norske ere Halvsøstrende. Hvorledes skulde vi kunne lade vore Sønner lære Fædrelandets Historie, uden at de toge Norge med? Hvorledes skulde vi kunne formene, at de ved at læse den ældre norske, med vor fælles Historie ikke ligesom opofredes ved deres Modersmål? Danske og Norske have Sprog tilfælles, have Modersmaal tilfælles, og Modersmaalet er et Sprog, som,

hvorledes det end er gaaet til, har faaet Indfødsret i vort Bryst, saa det drager Næring til videre Udvikling af enhver god Kraft, der lever i vort Indre. Jeg troer, at Enhver, der i Udlandet blandt de Fremmede er stødt sammen med Nordmænd og har hørt dem tale det fælles Modersmaal, har følt, at han talte med en nær Paarydende, som stod ham nærmere end alle de Andre, der omgave ham. Vi have Modersmaal tilfælles, men ikke Fædreland; det er ikke blot Rattegat, der stiller Norge fra Danmark, men det er Begivenhederne, det er Forfatningerne. Jeg er bange for, at Norge nu vilde have Afskilligt at indvende imod at vende tilbage til en Forening med Danmark, idetmindste naar det skulde indtage en Stilling som den, det indtog tidligere, da det kun var Provinds af Danmark. Nordmændene have ikke Fædreland tilfælles med os, men der gives jo vel en Vej, som kan føre til, at vi gjenfaldigt kunne vinde, hvad vi ikke have. Vi kalde det Land, vi behoe, ikke vort Land, vi kalde det vore Fædres Land, vort Fædreland. Landet er endnu Fædrenes, det er kun blevet vort ved Arv, efterladt os af dem. Spørge vi nu, hvorved Fædrene have gjort sig fortjente til, at Landet opkalbes efter dem, endog saa efter deres Død, da er det vel ikke saameget derved, at de levede i Landet og nyde Godt af dets Frugtbarhed og Skønhed, som derved, at de, naar Farer udfra truedes, vare rede til at træde frem og give Betaling for det Gode, de havde nydt i Landet, ved at bringe det det største Offer, som Menneſker kunne bringe her i Verden. Dette er endnu Væsen til at erhverve sig Ret til at blive regnet blandt Landets Indfødte og til at kalde Danmark for sit Fædreland. Det er Vrens Vej, det er den trange Vej. Der er vel ikke mange Danske, som kunne være uenige herom, og der har heller ikke været nogen Strid besaaende i Udvalget. Striden optaaer først, naar man skal søge at anlægge det rette Maal paa Fortjenesten og skal sige, hvor stor denne skal være, for at en Person kan opnaae den Indfødtes